Acatistul Sfântului Antipa de la Calapodeşti (1816 – 1882)
(10 ianuarie)

Sfântul cuvios Antipa (Atonitul) de la Calapodeşti (1816 – 1882) (10 ianuarie):
https://archive.org/details/sf.-antipa-de-la-calapodesti

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-antipa-de-la-calapodesti

https://www.academia.edu/44894157/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Antipa_Atonitul_de_la_Calapode%C5%9Fti_1816_1882_10_ianuarie_

***

Cuviosul Antipa a fost un mare trăitor duhovnicesc şi un călugăr sfânt pe care l-a odrăslit pământul Moldovei în secolul XIX. Acest ostaş al lui Hristos, numit din botez Alexandru Luchian, s-a născut în anul 1816, într-o familie de ţărani credincioşi din satul Calapodeşti (Bacău). La vârsta de 20 de ani a fost călăuzit de Duhul Sfânt să intre în nevoinţa călugărească. Sfântul Antipa era înainte-văzător, cunoștea gândurile ascunse ale oamenilor, și era un povățuitor aparte, având ucenici atât în obște, cât și în afara ei. Avea și darul lacrimilor, inima lui arzând necontenit pentru Dumnezeu. După o nevoinţă binecuvântată ca aceasta, cuviosul Antipa Atonitul şi-a dat sufletul cu pace în braţele Mântuitorului Hristos, la 10 ianuarie 1882, şi a fost înmormântat în biserica schitului unde s-a nevoit. Este

singurul călugăr român care s-a nevoit în această vestită mănăstire isihastă din nordul Europei.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amim

Condacul 1

Ca pe o vistierie a nevoinţelor sihăstreşti, te lăudăm pe tine, cuvioase părinte Antipa; ca cel ce te-ai învrednicit, prin harul lui Dumnezeu, a dobândi împli-nirea

virtuţilor şi lucrarea rugăciunii celei curate, înstrăinându-te de patria şi neamul tău. Pentru aceasta, într-un glas, cu bucurie îţi cântăm: ***Bucură-te, pă-rinte Antipa, iubitorule de pustnicie!***

Icos 1

Din pruncie ai fost ales să fii sălaş al Duhului Sfânt, care te-a întărit pururea în lucrarea faptelor bune şi în râvna către viaţa cea pustnicească, plăcută lui Dumnezeu. Pentru aceasta, noi, cei ce săvârşim cu dragoste sfântă pomenirea ta, îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, cuvioase zămislit în rugăciune;
Bucură-te, că a ta mamă te-a născut fără suspine;
Bucură-te, floare rară, pe plaiuri moldoveneşti;
Bucură-te, că ieşit-ai din satul Calapodeşti;
Bucură-te, mângâiere pentru bunii tăi părinţi;
Bucură-te, că pruncia ţi-a fost cale către sfinţi;
Bucură-te, că Alexandru la botez ai fost numit;
Bucură-te, copil ager, luminat de Duhul Sfânt;
Bucură-te, cel ce Domnul ţi-a pus sufletu-n lumină;
Bucură-te, că de duhul, toată inima ţi-e plină;
Bucură-te, pustnic mare al întinselor cuprinderi;
Bucură-te, făclierul sfinţitoarelor deprinderi;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 2-lea

Auzind cuvintele psalmistului care zice: ***„Arată-mi, Doamne, calea pe care tre-buie să merg, că la Tine am ridicat sufletul meu”***, ai plecat la Mănăstirea Neamţ, unde voiai să-ţi închini viaţa, slujind lui Hristos; dar aici, după ce te-ai rugat la icoana Maicii Domnului, ai fost povăţuit să te îndrepţi către Mănăstirea Brazi din ţinutul Vrancei, ceea ce ai şi făcut, mulţumind şi cântând lui Dumne-zeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Cu bucurie şi râvnă mare ai început, sfinte părinte, viaţa călugărească în Mănă-stirea Brazi, unde ai căutat neîncetat să urmezi pravila Bisericii şi să te îndu-hovniceşti din viaţa părinţilor îmbunătăţiţi. Pentru aceasta, primeşte de la noi cântarea aceasta:
Bucură-te, că de tânăr ai plecat spre nevoinţă;
Bucură-te, că te mângâi din iubire şi credinţă;
Bucură-te, că la Brazi ai intrat în mănăstire;
Bucură-te, că Fecioara ţi-a fost ţie ocrotire;
Bucură-te, că dorit-ai sfânta viaţă îngerească;

Bucură-te, că-ntru tine Domnul a vrut să locuiască;
Bucură-te, că virtutea ai avut-o ca arvună;
Bucură-te, că vrăjmaşii n-au putut să te răpună;
Bucură-te, că în suflet ai purtat pe Duhul Sfânt;
Bucură-te, cel ce cerul l-ai coborât pe pământ;
Bucură-te, că viaţa nu ţi-a fost decât o cruce;
Bucură-te şi primeşte lauda ce ţi-o aducem;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 3-lea

După ani îndelungaţi petrecuţi în smerenie şi pocăinţă în obştea Mănăstirii Brazi, ai primit sfatul îmbunătăţitului părinte Dimitrie ca să pleci în Muntele Sfânt al Athonului. Iar acesta, dăruindu-ţi binecuvântare, ai plecat să te nevo-ieşti în liniştea muntelui sfânt, cântând neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Puterea Celui Preaînalt pogorându-se peste tine, părinte Antipa, ai împlinit cu osârdie poruncile Evangheliei lui Hristos, încât numele tău s-a făcut cunoscut între părinţii Athonului, pentru care lucru îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, bun părinte, plin de har dumnezeiesc;
Bucură-te, că în suflet razele iubirii-ţi cresc;
Bucură-te, pustnic vrednic şi înger înaripat;
Bucură-te, că viaţa ţi-ai ferit-o de păcat;
Bucură-te, floare rară udată de Duhul Sfânt;
Bucură-te, că avut-ai viaţă sfântă pe pământ;
Bucură-te, piatră aleasă şi frumosul giuvaer;
Bucură-te, că din lacrimi ţi-ai gătit cunună-n cer;
Bucură-te, trandafirul cu petalele-n lumină;
Bucură-te, că virtutea îmbrăcat-ai ca o haină;
Bucură-te, că pustia ţi-a fost rai duhovnicesc;
Bucură-te, că înjuru-ţi flori mirositoare cresc;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 4-lea

Văzându-te pe tine vrăjmaşul, de Dumnezeu purtătorule, părinte, sporind în via-ţa cea duhovnicească, îţi pregătea mulţime de ispite ca să te piardă; însă, după puţin timp, s-a ruşinat de statornicia ta în lucrarea virtuţilor, căci cântai lui Dumnezeu neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Având permanent conştiinţa prezenţei lui Dumnezeu în fiinţa ta, părinte Antipa, nu ţi-ai lipit inima de trecătoarele desfătări ale vieţii acesteia, făcându-te pildă bună celor ce vor să se mântuiască; pentru aceasta îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, că fiinţa ţi-o pătrunzi cu nepătrunsul;
Bucură-te, cel ce ruga ţi-ai împletit-o cu plânsul;
Bucură-te, pustnic mare cu desăvârşită minte;
Bucură-te, că împlinit-ai toate poruncile sfinte;
Bucură-te, pildă bună şi profet între profeţi;
Bucură-te, îndreptătorul tinerilor înţelepţi;
Bucură-te, că în noapte umpli cerul de cântare;
Bucură-te, viers de taină pe lăuntrică suflare;
Bucură-te, cel ce viaţa ţi-a fost Sfântă Liturghie;
Bucură-te, geană închisă peste-a văzului trezvie;
Bucură-te, auroră cu raze strălucitoare;
Bucură-te, că în Athos ai luminat ca un soare;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 5-lea

Precum cerbul care caută să se adape din izvoarele cele limpezi ale munţilor, aşa şi sufletul tău dorea să se adape din izvoarele cele nesecate ale harului întru linişte. Pentru aceea, te-ai depărtat în pustie pentru a petrece împreună cu îngerii şi a cânta neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

După o vreme ai fost nevoit să părăseşti sălaşele Athosului, părinte, călătorind până în părţile Novgorodului, unde ai şi rămas până la sfârşitul vieţii tale pământeşti. Întâmpinând şi acolo ispite şi greutăţi, nu te-ai despărţit de dragostea Stăpânului Hristos, pentru care îţi aducem această pioasă cântare:
Bucură-te, că fiinţa ţi-a fost plină de Treime;
Bucură-te, că răbdarea te-a suit la înălţime;
Bucură-te, că pe diavol de ruşine l-ai umplut;
Bucură-te, că de-acesta toată viaţa ai fugit;
Bucură-te, minte plină de smerită cugetare;
Bucură-te, că psalmii ţi-au fost pururea cântare;
Bucură-te, ochi lăuntric văzător prin orice gând;
Bucură-te, cel ce harul ţi-l împropriezi plângând;
Bucură-te, fericite, tu, prea scump al nostru rod;
Bucură-te, că viaţa ţi-ai dus-o în Novgorod;
Bucură-te, mândră floare a grădinii româneşti;

Bucură-te, că te-aşteaptă plaiurile strămoşeşti;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 6-lea

De puterea Duhului Sfânt umbrit fiind, sfinte, cu îndrăzneală te-ai ridicat împotriva începătoriilor şi stăpânitorilor răutăţilor celor din lume; şi, izgonind vicleşugurile lor, toate faptele tale cele bune le-ai săvârşit cântând Atotputernicului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Voind Preabunul Dumnezeu să arate lumii că nu în zadar se ostenesc toţi cei ce împlinesc voia Lui, a împodobit, aici pe pământ, pe cuviosul Antipa cu smerita cugetare şi darul înainte-vederii, ca să se prea mărească numele Lui între prie-tenii Săi, iar nouă tărie să zicem:
Bucură-te, cel ce-n tine chipul Lui s-a împlinit;
Bucură-te, că Acela pe tine te-a prea mărit;
Bucură-te, cel ce-n dar primeşti şi dărui;
Bucură-te, c-ai dat totul tuturor şi fiecărui;
Bucură-te, rugăciune răsucită pe mătănii;
Bucură-te, văzătorul de dumnezeieşti vedenii;
Bucură-te, cel ce-n taină glasul Domnului asculţi;
Bucură-te, că viaţa ţi-a fost plină de virtuţi;
Bucură-te, fântâna cea cu apă cristalină;
Bucură-te, focul sacru din a Duhului lumină;
Bucură-te, cel ce trupul cu rugăciune îl saturi;
Bucură-te, că Scriptura ţi-a fost pravilă şi sfaturi;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 7-lea

Nici frigul, nici aspra vieţuire, nici primejdiile ţinutului auster al Novgorodului îngheţat nu te-au despărţit de dragostea lui Hristos, care ţi-a încălzit sufletul prin energia Duhului Sfânt, Preasfânta Treime te-a păzit în viaţa aceasta, ca să folo-seşti multora şi să înveţi pe toţi a cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Dumnezeu Cel negrăit şi necuprins de gând şi de cuvânt, nevăzut, neajuns, pururea fiind şi Acelaşi fiind, Cel care a iubit lumea atât de mult, încât pe Unul Născut Fiul Său L-a dat, ca lumea viaţă să aibă şi s-o aibă din belşug, te-a ales pe tine, părinte Antipa, să-I slujeşti cu bună-cuviinţă. Drept aceea, numele tău, sfinte, a rămas în

memoria celor ce ţi-au urmărit viaţa ta îmbunătăţită, dar şi no-uă, celor ce-ţi cântăm:
Bucură-te, cuvioase şi dascăl al rugăciunii;
Bucură-te, paravanul vânturilor şi furtunii;
Bucură-te, fericite, uns cu mir dumnezeiesc;
Bucură-te, floare rară cu miros duhovnicesc;
Bucură-te, că prin tine am primit pace cerească;
Bucură-te, călăuză către viaţa îngerească;
Bucură-te, că departe ţi-ai întins apostolia;
Bucură-te, că şi-acolo n-ai uitat de România;
Bucură-te, că icoană fi-vei românilor, veşnic;
Bucură-te, frumuseţe şi străjerul lor puternic;
Bucură-te, că-n Moldova toată lumea te iubim;
Bucură-te, că acasă mănăstiri îţi construim;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 8-lea

Voind Hristos să arate lumii că nu în zadar se ostenesc cei ce fac voia Lui aici, pe pământ, ci mare plată se găteşte lor întru Împărăţia Cerurilor, a prea mărit pe alesul Său, Antipa, la săvârşirea din viaţa aceasta cu aşezarea în ceata prietenilor Lui, cu care împreună cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Credinţa cea dreaptă păzind, calea săvârşind încărcat de fapte bune, când Bunul Dumnezeu a voit te-a chemat pe tine, părinte Antipa, de la cele vremelnice la cele nepieritoare, primind cununa cea neveştejită a slavei Lui. Pentru aceasta, îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, cel ce-n pace lumea o ai părăsit;
Bucură-te, că în ceruri Hristos-Domnul te-a primit;
Bucură-te, că te bucuri, încetând a tale plângeri;
Bucură-te, împreună cu soboarele de îngeri;
Bucură-te, nume paşnic şi frumos, cu chip de avvă;
Bucură-te urcând trepte, fericit, din slavă în slavă;
Bucură-te, că intrat-ai în timpul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că de haru-I te-ndulceşte mereu, mereu;
Bucură-te, că stai veşnic între cetele de sfinţi;
Bucură-te, că şi nouă multă milă ne trimiţi;
Bucură-te, că în ceruri te avem mijlocitor;
Bucură-te, că la Domnul ne eşti pururi rugător;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 9-lea
Trupul tău plin de mireasma ostenelilor a fost îngropat în Mănăstirea Valaam, alături de ale acelor cuvioşi părinţi nevoitori, iar sufletul tău sălăşluieşte pururea în locaşurile cereşti, slăvind neîncetat pe Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Nu după multă vreme trupul tău s-a dovedit a fi sălaş al Duhului Sfânt, părinte Antipa. De aceea, cu evlavie sfintele tale oseminte au fost scoase şi puse cu cin-ste, ca o comoară de mult preţ, spre închinare credincioşilor. Iar vestea prea măririi tale de către Dumnezeu s-a răspândit în toată lumea ortodoxă, dar mai curând în patria şi neamul tău din care ai plecat. Pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, că în chinuri ţi-a fost totdeauna traiul;
Bucură-te, că răbdarea te-a făcut să câştigi Raiul;
Bucură-te, că de-a pururi vezi faţa Sfintei Treimi;
Bucură-te, că în juru-ţi cresc mulţime de lumini;
Bucură-te, trup de slavă inundat de Duhul Sfânt;
Bucură-te, că pământul nu te-a socotit pământ;
Bucură-te, podoabă scumpă care cerul împodobeşti;
Bucură-te, cămară-n care pururi cu Hristos vorbeşti;
Bucură-te, chip de înger, în văzduhul necuprins;
Bucură-te, rază sfântă, lumină şi foc nestins;
Bucură-te, că din slavă har pogoară să ne-adape;
Bucură-te, îndepărtare care, totuşi, eşti aproape;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 10-lea
În ceata aleşilor Tăi ai aşezat pe cuviosul Antipa, cel mult nevoitor. Căci acesta a ştiut pe pământ să prea mărească numele Tău, iar în ceruri Te laudă neîncetat împreună cu îngerii, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Ca un zid tare împotriva ispitelor eşti pentru noi, Sfinte cuvioase părinte Antipa; roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru neamul românesc, ca întru bucuria inimii să-ţi cântăm:
Bucură-te, stea cerească în lumina negrăită;
Bucură-te, că în ceruri voia ţi-a fost împlinită;
Bucură-te, ştiutorul neştiutelor mistere;
Bucură-te, dătătorul de ştiinţă şi putere;
Bucură-te, trandafirul înflorit pe veşnicie;
Bucură-te, sfeşnic sacru care-n alte zări învie;

Bucură-te, că stai veşnic între cetele mărite;
Bucură-te, că prin tine, Hristos milă ne trimite;
Bucură-te, lecuirea bolilor nevindecate;
Bucură-te, dătătorul de puteri şi sănătate;
Bucură-te, hrănitorul cel cu pâinea mântuirii;
Bucură-te, purtătorul de balsamul lecuirii;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 11-lea

Făclie purtătoare de lumină te avem pe tine, părinte Antipa, că luminezi toată Biserica Ortodoxă, de la o margine la alta, izvorând bună mireasmă şi revărsând tămăduiri celor ce cinstesc cu dragoste şi se închină sfintelor tale moaşte. Pentru aceasta, lui Dumnezeu, Cel în Treime lăudat, Îi cântăm împreună cu tine: ***Ali-luia!***

Icosul al 11-lea

Lăudăm nevoinţele tale, cuvioase părinte, cinstim sfintele tale moaşte, prea mărim răbdarea ta pentru Hristos, cântăm cu bucurie încununarea ta în ceruri şi te rugăm, cu osârdie, să ne ajuţi pe noi în vremea ispitelor şi necazurilor, care ne împresoară, ca să-ţi cântăm:
Bucură-te, că în lume te-a umbrit cereasca rază;
Bucură-te, că prin tine creştinii se luminează;
Bucură-te, biruinţă, în a lumii osteneală;
Bucură-te, îndrăznire, în a noastră îndoială;
Bucură-te, vindecare bolilor nevindecate;
Bucură-te, că eşti baie spălătoare de păcate;
Bucură-te, cort de aur şi ancoră a nădejdii;
Bucură-te, apărare celor ce sunt în primejdii;
Bucură-te, mângâierea celor slabi de suferinţă;
Bucură-te, alinare celor ce vin cu credinţă;
Bucură-te, scară tare şi putere nevăzută;
Bucură-te, izbăvirea celor ce cad în ispită;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 12-lea

Dăruieşte, părinte, şi nouă din darurile cu care te-a înzestrat Dumnezeu, ca să putem birui uneltirile vrăjmaşilor, să mergem pe calea Adevărului şi a dreptăţii, ca împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cel ce vezi pururea faţa Treimii Celei de o fiinţă şi nedespărţită, Sfinte cuvioase părinte Antipa, primeşte lauda şi cântarea noastră:
Bucură-te, păzitor al sihaştrilor din munţi;
Bucură-te, zid de pace şi alesul între sfinţi;
Bucură-te, uşurinţă în a noastre mari necazuri;
Bucură-te, biruinţă şi ajutor în negre ceasuri;
Bucură-te, săturarea celor care îţi cer hrană;
Bucură-te, încălzirea celor goi, fără de haină;
Bucură-te, cale bună şi podoaba fecioriei;
Bucură-te, crin de aur şi sadul cuvioşiei;
Bucură-te, scutul tare şi sabia nedreptăţii;
Bucură-te, purtătorul de lumină a libertăţii;
Bucură-te, far de taină celor ce se pocăiesc;
Bucură-te, ajutorul celor ce se mântuiesc;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea minunate părinte Antipa, omul rugăciunii şi podoaba cuvioşilor, cel ce ai câştigat moştenirea veşnicelor bunătăţi, primeşte această cântare de laudă şi, prin rugăciunile tale către Dumnezeu, cere nouă iertare păcatelor şi izbăvire de chinurile veşnice, ca împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi:

Icos 1
Din pruncie ai fost ales să fii sălaş al Duhului Sfânt, care te-a întărit pururea în lucrarea faptelor bune şi în râvna către viaţa cea pustnicească, plăcută lui Dumnezeu. Pentru aceasta, noi, cei ce săvârşim cu dragoste sfântă pomenirea ta, îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, cuvioase zămislit în rugăciune;
Bucură-te, că a ta mamă te-a născut fără suspine;
Bucură-te, floare rară, pe plaiuri moldoveneşti;
Bucură-te, că ieşit-ai din satul Calapodeşti;
Bucură-te, mângâiere pentru bunii tăi părinţi;
Bucură-te, că pruncia ţi-a fost cale către sfinţi;
Bucură-te, că Alexandru la botez ai fost numit;
Bucură-te, copil ager, luminat de Duhul Sfânt;
Bucură-te, cel ce Domnul ţi-a pus sufletu-n lumină;
Bucură-te, că de duhul, toată inima ţi-e plină;
Bucură-te, pustnic mare al întinselor cuprinderi;

Bucură-te, făclierul sfinţitoarelor deprinderi;
Bucură-te, părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!

Condacul 1

Ca pe o vistierie a nevoinţelor sihăstreşti, te lăudăm pe tine, cuvioase părinte Antipa; ca cel ce te-ai învrednicit, prin harul lui Dumnezeu, a dobândi împli-nirea virtuţilor şi lucrarea rugăciunii celei curate, înstrăinându-te de patria şi neamul tău. Pentru aceasta, într-un glas, cu bucurie îţi cântăm: ***Bucură-te, pă-rinte Antipa, iubitorule de pustnicie!***

Sfântul Antipa de la Calapodeşti – Floarea înmiresmată a pustiei

Unul din Sfinţii pământului românesc care se cuvine a fi preţuit mai mult în ţara noastră este prea cuviosul părinte Antipa de la Calapodeşti.

Prăznuit pe 10 ianuarie şi cinstit în mod deosebit de părinţii athoniţi şi de cei din Lavra Valaamului, cuviosul este aproape necunoscut multor români, chiar şi celor din împrejurimile satului natal, Calapodeşti, comuna Dealu Morii, judeţul Bacău.

Drumul, care urcă şi coboară dealurile de răsărit ale judeţului, poartă călătorul într-o altă lume, liniştită, ferită de tulburarea vieţii cotidiene. Simplitatea oamenilor şi peisajul pitoresc provoacă pelerinul să se transpună în timpul copilăriei Sfântului. Singura piedică în calea acestei interiorizări este freamătul maşinilor care transportă muncitorii şi materialele de construcţie necesare ridicării schitului închinat atât Sfântului Antipa, cât şi tuturor Sfinţilor Români.

Pentru că în acest loc, Episcopia Romanului a hotărât de câţiva ani să ridice o mănăstire în cinstea Cuviosului, ale cărui moaşte (*1.O părticică din aceste moaşte se află, şi la Calapodeşti.*) se află la Mănăstirea Valaam. O iniţiativă lăudabilă, care trebuia să-şi fi avut începutul mult mai devreme şi a cărei realizare, astăzi, se desfăşoară anevoios din cauza lipsei vieţuitorilor şi a sprijinului financiar. Să

sperăm că în viitor, prin rugăciunile sfântului, acest loc va deveni unul de sihăstrie autentică unde să se înalţe necontenit rugăciuni către Dumnezeu.

Învrednicindu-mă să mă închin părticelei din sfintele sale moaşte, care răspândeşte o mireasmă puternică, precum şi crucii sale de călugărie - adusă de nişte călugări de la Valaam care, dorind să meargă pe urmele pământeşti ale cuviosului, au ajuns şi în satul lui natal - m-am întristat şi eu ca şi aceştia, de lipsa de interes pentru Sfântul Antipa.

Dumnezeu ne-a binecuvântat cu multe lucruri care ne întăresc credinţa, şi ne ajută în lupta duhovnicească, dar depinde şi de noi să le descoperim şi să le valorificăm. Nădăjduim ca acest articol să trezească interesul pentru acest mare cuvios, care nu-şi merită „anonimatul”.

Tânărul Alexandru. Copilăria şi dorinţa vieţii pustniceşti

La începutul secolului XIX, se naşte dintr-o familie evlavioasă, Alexandru, viitorul ieroschimonah Antipa. Tatăl său, Gheorghe al lui Constantin Luchian, diaconul bisericii din sat, şi mama sa, Ecaterina a lui Atanasie, devenită ulterior schimonahia Ecaterina, şi-au dorit foarte mult copii, dar Dumnezeu nu le-a ascultat dorinţa decât după îndelungate rugăciuni. Şi nu numai că le-a împlinit cererea stăruitoare, ci i-a şi binecuvântat cu un băiat, care va ajunge pe înalte culmi duhovniceşti. Se spune că Alexandru era un copil simplu, nepriceput şi cam neîndemânatic, dar Dumnezeu, care urăşte cele semeţe ale lumii, avea să-l proslăvească în chip deosebit, rânduindu-l în ceata sfinţilor.

Fiind dat la şcoală, deşi arătându-se râvnitor spre studiu, nu putea asimila materia, încât dascălul său l-a povăţuit să renunţe şi să deprindă un meşteşug. Însă tânărul Alexandru, rod al rugăciunii, odraslă aleasă, se încăpăţâna să înveţe a citi, făgăduind că dacă va reuşi se va dedica lecturilor duhovniceşti ale dumnezeieştilor cărţi. Întărit de Duhul Sfânt, Alexandru a izbutit, însă o altă ispită avea să urmeze.

Pe când era încă în şcoală, tatăl său a murit, prin aceasta, transferându-i partea sa de responsabilităţi. Acest lucru l-a silit să deprindă un meşteşug, anume cel al legătoriei de cărţi, şi nu după multă vreme, rezolvase problemele băneşti ale familiei. Cu toate că problemele păreau să se fi rezolvat, inima lui suferea de o mare apăsare.

Ceva lipsea, se simţea gol pe dinăuntru, şi negăsindu-şi liniştea sufletească în cele materiale, a căzut cu lacrimi în faţa lui Dumnezeu, cerându-I ajutorul. Se

spune că la vârsta de 20 de ani, aflat în rugăciune, inima i-a fost cuprinsă de o mare bucurie, iar mintea i s-a luminat. A simţit „ceva”, a simţit chemarea dumnezeiască. Un glas tainic l-a chemat şi de acum înainte totul i s-a desluşit. Ascultând glasul Evangheliei, va lepăda deşertăciunea şi dulceţile pământeşti şi va lua „jugul lui Hristos”, lucrându-şi pământul mântuirii. De-acum înainte, desfătarea şi-o va găsi în înfrânare şi asceză; bogăţia, în sărăcie; hrana, în rugăciune, iar prin lacrimile sale îşi va curăţi năvălirea patimilor. Sosise vremea urcuşului său duhovnicesc, spre Împărăţia Cerurilor.

Într-o noapte, pe furiş, părăsi casa părintească îndreptându-se spre mănăstirea Neamţului. Ajungând aici şi rugându-se în faţa icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, perdeaua care acoperea icoana s-a tras singură într-o parte, în biserică nemaifiind nimeni. Era primul semn al ocrotirii Maicii Domnului, care a primit lacrimile vărsate de părinţii lui, în special de mama sa.

Dar căile Domnului sunt întortocheate. Tânărul Alexandru nu-şi va găsi locul în Mănăstirea Neamţului, stareţul rămânând neînduplecat la stăruinţele acestuia de a fi închinoviat acolo. ***Nevoit să plece, paşii l-au purtat spre o mănăstire din Muntenia*** (*2 Mănăstirea Brazi, din ţinutul Vrancei.*), ***unde a dus aspre nevoinţe, condiţiile fiind sărăcăcioase.*** Viaţa lui austeră, desăvârşita lepădare de sine, postul, privegherile, însoţite de rugăciunea tainică pe care a deprins-o de la un schimonah, Ghedeon, din apropierea Mănăstirii, l-au făcut remarcat în obşte astfel încât duhovnicul l-a îndrumat către Sfântul Munte Athos.

Totuşi, simţind nevoia confirmării din partea unui Bătrân îmbunătăţit, tânărul Alexandru a alergat la părintele Dimitrie (*3.Însemnare despre cuviosul Dimitrie: În acea vreme, arhimandritul Dimitrie, stareţul Mănăstirii Brazi, din Moldova, avea faimă pentru înalta lui trăire duhovnicească şi faptele alese. Înainte de a fi stareţ, el a trăit viaţă pustnicească aspră într-o pădure mare, unde din întâmplare a găsit îngropat un vas mare plin cu bani de aur. În vas a găsit şi o însemnare, unde se spunea că aceşti bani sunt ai mitropolitului Teodosie al II-lea, care i-a ascuns acolo, prevăzând sfârşitul său mucenicesc din mâna turcilor. În însemnare se mai spuneau şi acestea: „Cine va găsi aceşti bani este îndatorat să zidească din ei o mănăstire şi trei schituri” şi că „la terminarea de zidit a celui din urmă al treilea schit, va afla şi moaştele mele”. Înştiinţând pe mitropolitul de la Iaşi despre această minunată descoperire şi primind de la el binecuvântare, arhimandritul Dimitrie a început cu râvnă să împlinească ultima dorinţă a fericitului mitropolit Teodosie II: a fost înălţată o mare biserică precum la Neamţ, iar în urmă, s-a terminat şi construirea celui de-al treilea schit, unde arhimandritul Dimitrie a rânduit ca în ograda lui să se sape şi pentru dânsul un mormânt. Pentru că groapa*

se tot dărâma, părintele Dimitrie a poruncit să se sape în prezenţa lui şi, săpându-se, s-a găsit sicriul cu moaştele fericitului Mitropolit Teodosie II, ale cărui moaşte le-a sărutat şi părintele Antipa şi care, conform acestuia, aveau un miros foarte plăcut. Mitropolitul Teodosie II a fost omorât de tătari, fiindu-i tăiat capul, şi îngropat noaptea de către nişte creştini.), stareţul Mănăstirii Brazi, cunoscut pe atunci ca un iscusit duhovnic. ***De obicei, acesta oprea pe cei ce doreau să meargă în Sfântul Munte, însă acum, spre mirarea multora, a acceptat, nu înainte de a-l tunde în monahism, cu numele de Alimpie.*** De-acum înainte, viitorul ieroschimonah Antipa îşi va lucra virtuţile în pământ străin, dar cu inima aţintită mereu spre cele de sus, capătul călătoriei pământeşti a fiecăruia dintre noi.

În Athos, printre străini, dar în grija Maicii Domnului, ocrotitoarea Sfântului Munte şi a lui personal

Ajuns în Sfântul Munte a vrut să intre ucenic la doi călugări români, ieroschimonahul Nifon şi ieroschimonahul Nectarie, dar aceştia au hotărât să-şi facă ucenicia într-o mănăstire grecească. ***Aşadar, timp de 4 ani, îl vom vedea pe monahul Alimpie făcând ascultare la bucătăria mănăstirii Esfigmenu.*** Să nu credem cumva că în toţi aceşti ani, Sfântul Antipa va fi fost ferit de ispite. ***Din contră, a suferit mari încercări, dar marea evlavie la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea lui, l-au ferit de deznădejde. După acest timp de ucenicie în mănăstirea Esfigmenu, părintele Nifon l-a luat ca ucenic, schimnicindu-l cu numele de Antipa.***

Acest fapt nu este chiar întâmplător. Părintele Nifon (*4 Părintele Nifon (1807-1901), fost ucenic al cuviosului Irinarh Roseti (vestit stareţ al mănăstirii Horaiţa şi ctitor al Mănăstirii Tabor - Palestina) este ctitorul Schitului Românesc Prodromu, din Sfântul Munte. După un timp a fost descoperit cu moaşte, care există şi acum spre închinare în Mănăstirea Marea Lavră din Sfântul Munte, Mănăstirea de care aparţine Schitul Românesc Prodromu.*) era frământat de ideea ridicării unui schit românesc în Sfântul Munte şi avea nevoie de ajutor. Văzând în Alimpie un om de nădejde, s-a gândit că va fi tocmai omul potrivit pentru a ajuta la împlinirea acestui gând măreţ. Însă Părintele Nifon a trebuit să-l lase pentru o vreme pe schimonahul Antipa să meargă la pustie, îndeplinindu-i-se vechiul său vis. Totuşi, nu i-a dat nimic pentru cele de trebuinţă, aşa încât Sfântul Antipa se va lovi de noi încercări, pe care le va depăşi prin mijlocirea şi intervenţia directă a Maicii Domnului, în care şi-a pus de la început încrederea.

Iată ce-avea să se întâmple. ***Afundându-se în munte, a ajuns la o chilie dărăpănată, cu pereţii căzuţi, care abia se mai ţinea. Aici a găsit pe o poliţă o icoană***

cu Maica Domnului, dar fiind veche şi deteriorată, abia i se mai distingea chipul. Părintele Antipa s-a bucurat de găsirea icoanei şi alergând la un pictor pe care-l cunoştea, ucrainean de origine, ierodiaconul Paisie, l-a rugat s-o cureţe cu mare băgare de seamă. Dar spălând pictorul icoana, aceasta s-a curăţat de la sine, strălucind mai mult decât una nouă, iar în scurt timp se va arăta şi făcătoare de minuni. De această icoană, Sfântul Antipa nu s-a despărţit niciodată, ea rămânând la Mănăstirea Valaam, în biserica mare a mănăstirii (*5 Cu hramul Sfinţilor părinţi făcători de minuni Serghie şi Gherman, în partea stângă, pe stâlpul micului iconostas.*).

În chilia dărăpănată nu se putea locui, dar Maica Domnului a rânduit ca Sfântul Antipa să se întâlnească „din întâmplare" cu un alt pustnic de la care va primi 5 galbeni, pentru cele ce va socoti de trebuinţă: *„Părinte, nişte oameni buni mi-au dat 5 galbeni, rugându-mă să-i dau vreunui pustnic sărac al Muntelui şi eu, rugându-mă Domnului, m-am hotărât să-i dau celui dintâi cu care mă voi întâlni. Aşadar, i-ai sfinţia ta, poate îţi vor fi de trebuinţă."* ***Schimonahul Antipa a primit cu bucurie, şi slăvind pe Dumnezeu pentru o faptă minunată ca aceasta a chemat un dulgher să facă reparaţii. Doar că după câteva săptămâni, muncitorul s-a îmbolnăvit, căzând jos în apropierea chiliei. Cum Părintele Antipa n-a avut puterea trupească să-l ducă înăuntru, a aşezat icoana Maicii Domnului undeva în apropierea bolnavului, iar el s-a retras în desişul pădurii, pentru a se ruga.***

O, Preasfântă Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, cine nu te va ferici pe tine sau cine nu va lăuda preaslăvitele tale minuni, ceea ce eşti grabnică ajutătoare spre cei ce aleargă la tine şi izbăvitoare din nevoi a celor ce strigă către tine, Împărăteasa Cerului, a monahilor ocrotitoare şi neamului omenesc mijlocitoare!

Cu siguranţă asta va fi exclamat Sfântul Antipa, când, întorcându-se de la rugăciune l-a găsit pe dulgher deja lucrând şi complet tămăduit. *„Icoana ta este făcătoare de minuni şi ea m-a vindecat. Că fiind eu lungit ca un mort, deodată am simţit venind de la icoana Împărătesei cereşti o adiere caldă şi dătătoare de viaţă, care m-a încălzit desăvârşit, şi făcăndu-mă sănătos, m-am sculat şi m-am apucat de lucru"* a mărturisit cel ce mai înainte căzuse jos răpus de boală.

Aşadar, după acest eveniment, în urma intervenţiei Maicii Domnului, părintele Antipa va avea o chilie unde se va nevoi toată viaţa, aşa cum îşi dorise. Sau cel puţin aşa părea, pentru că în tot acest timp, strădania părintelui Nifon de a ridica un schit al românilor în Sfântul Munte a început să prindă contur. Mai întâi s-a cumpărat un metoc în Iaşi, apoi s-a obţinut un teren pe care să se ridice clădirile, iar numărul monahilor creştea. Atunci, bătrânii români s-au gândit să ceară ajutorul

părintelui Antipa, iar acesta, făcând plecăciune a acceptat. L-au rânduit chelar, ascultare de care se îngrijea cu stricteţe, iar mai târziu, a fost rânduit duhovnic, dându-i-se în seamă grija schitului, părintele Nifon fiind plecat vreo 3 ani în România, după ajutoare. După o vreme, metocul din Iaşi având nevoie de un iconom a fost rânduit pentru acest lucru părintele Antipa, care avea să se despartă pentru totdeauna de locurile sfinte ale Athosului, şi să vină în ţara natală.

În România, la metocul din Iaşi

Iată-l părăsind liniştea Sfântului Munte pentru un oraş agitat, stresant cum am spune noi astăzi. ***Însă chiar dacă a schimbat locul, Părintele Antipa nu şi-a schimbat obiceiul cel bun, păstrând vii în inima sa, atât râvna faţă de cele duhovniceşti, cât şi dorul de pustie, de care se va învrednici mai târziu.*** După cum l-a sfătuit şi Părintele Nifon, nu a renunţat nici la rânduiala schimnicească. Postul aspru (nu mânca nimic cu zilele), seriozitatea, râvna, dragostea, smerenia şi blândeţea (chiar şi când mustra, şi o făcea ori de câte ori era cazul) au atras pe cei din jur, ajungând să fie iubit de toţi, indiferent de starea socială. Toţi se bucurau de sfatul lui şi primeau cu smerenie mustrarea, ştiindu-l un mare nevoitor.

Se spune că mai ales mitropolitul Moldovei, Sofronie Miclescu îi purta un respect deosebit, iar acest respect era reciproc. Dar dragostea faţă de părintele Antipa nu se rezuma doar la mulţimea de oameni care-l înconjura cu diverse ocazii, ci se vedea şi în bunul mers al metocului. Câştigul era astfel dublu, părintele Antipa reuşind nu numai să strângă ajutoare pentru Schitul Românesc Prodromu din Sfântul Munte, ci lucra şi la zidirea sufletelor celor ce alergau la el. Deşi se afla în ascultare şi toate aveau un rost, dragostea pentru pustie nu-i dădea pace...

Părintele Nifon, fiind pe deplin mulţumit de strădania ucenicului său, dar totodată văzând că cele strânse sunt insuficiente, s-a gândit să meargă şi în Rusia după ajutoare, urmând a lua cu sine, negreşit, pe cine altul decât pe pe smeritul şi înţeleptul Antipa. La aflarea acestei veşti, părintele Antipa a simţit în sinea sa că odată ajuns pe meleagurile Rusiei, va rămâne acolo. Pentru totdeauna...

În Rusia, printre alţi străini, dar tot aproape de Dumnezeu

Găzduit fiind la nişte oameni evlavioşi din această ţară, va găsi un loc liniştit, o căsuţă într-o livadă, unde se va dedica rugăciunii şi nevoinţei, loc pe care-l va părăsi foarte rar. Chiar şi aşa, colecta mergea foarte bine, pentru că oamenii evlavioşi din acele părţi aflând de dânsul, au adus singuri bunuri şi bani. Mai ales când

au auzit că e vorba de a se face o biserică nouă, fiecare se întrecea în a aduce darurile cele mai bine plăcute. Însă o mare ispită era pe cale să se întâmple.

Din motive numai de Dumnezeu ştiute şi îngăduite, corabia care transporta odoarele s-a scufundat în Marea Neagră. În acea noapte, Părintele Antipa, se afla în rugăciune. A auzit spărgându-se cu mult zgomot şi fără nici un motiv sticla icoanei Maicii Domnului, cea pe care o avea din Sfântul Munte şi a înţeles din aceasta că trebuie să se aştepte la o nenorocire, lucru care s-a şi întâmplat. Toţi s-au mâhnit, numai el şi-a păstrat nădejdea. În scurt timp a adunat o altă sumă însemnată de bani, cu gândul de a o trimite în Sfântul Munte, dar pentru aceasta, banii trebuiau schimbaţi în aur, iar pe atunci, liberarea aurului din casierie era oprită. Aflat în impas, Părintele a alergat unde în altă parte decât la Maica Domnului, nădejdea celor fără de nădejde şi celor biruiţi ajutătoare. În timpul rugăciunii, a auzit în minte un glas stăruitor: „Asta-i treaba mitropolitului". Şi într-adevăr, prin intervenţia Prea Sfinţitului către Ministerul de Finanţe, s-a reuşit schimbarea banilor în aur pentru Sfântul Munte, iar după puţină vreme, credincioşii au uitat de scufundarea vasului şi au început din nou să adune daruri de mult preţ.

Viaţa sa aspră pe care şi-o însuşise de la început nu a putut să nu atragă atenţia celor din jur, impresionaţi de asceza şi înfrânarea Cuviosului, precum şi de dragostea pentru rugăciune şi viaţa duhovnicească. Un respect deosebit îi purtau mitropoliţii Isidor al Petrogradului şi Filaret al Moscovei, oameni de o foarte înaltă ţinută duhovnicească la rându-le, cel de-al doilea fiind canonizat şi prăznuit la 19 noiembrie. ***Sfântul Antipa s-a învrednicit chiar să participe la aflarea moaştelor Sfântului Tihon din Zadonsk, invitat la această procesiune de către mitropolitul Isidor.***

La Valaam, în singurătate

Dorul de linişte l-a însoţit mereu pe părintele Antipa, iar gândul pustiei îl urmărea stăruitor. De aceea, încă din primele zile ale stabilirii în Rusia, el a vizitat Mănăstirea Valaam, îndrăgind din toată inima colibele netulburate din acel pustiu. Iar după terminarea colectei ce-l mai împiedica să se dedice ascezei în aceste locuri netulburate? Pravila şi-o făcea în limba română şi pe lângă canonul de pustnic (schimnic) şi postul aspru, părintele mai citea două acatiste ale Maicii Domnului şi pomenea pe cei trecuţi în pomelnicul său, care era foarte lung. ***Era însetat de rugăciune atât de mult încât se plângea mereu că nu-i ajunge timpul pentru cât ar vrea să se roage. Şi era atât de pătruns de cuvintele rugăciunii încât nu de puţine ori, fraţii l-au auzit plângând şi suspinând.***

De la biserică era nelipsit, considerând despre aceasta că: *„Multe mănăstiri am văzut eu în Rusia şi peste graniţă, zidite cu multă bătaie de cap, dar bătaia de cap şi zidirea lor sunt treburi mireneşti pline de griji. Viaţa monahului este în biserică, iar îndeletnicirea lui, pravila călugărească”*. Aşadar, rugăciunea în biserică este de mare preţ, dar acest lucru nu se va putea face fără împlinirea pravilei de chilie, după cum însuşi a dat pildă.

Altădată, fiind întrebat ce este de trebuinţă cel mai mult pentru desăvârşirea în rugăciune, a răspuns: răbdarea. Paştele, Învierea Domnului este învăţătura şi sărbătoarea fundamentală pentru orice creştin, iar rânduiala Postului mare, premergător acestui praznic al praznicelor este una deosebită. Este deosebită atât prin asprime, cât şi prin frumuseţea liturgică.

În prima şi ultima săptămână a acestui Post, părintele Antipa nu gusta nimic, nici mâncare şi nici băutură. Aceiaşi rânduială de post desăvârşit, o avea în fiecare luni, miercuri şi vineri de peste an, precum şi în ajunul Naşterii şi Botezului Domnului. În restul zilelor de marţi, joi, sâmbătă şi duminică gusta ceva la prânz şi doar atât. Deoarece el vieţuia în schit, când venea în mănăstire (de 3 ori pe an) se supunea rânduielii mănăstireşti, care era mai puţin aspră. De asemenea, deşi îi răpeau din timp, cuviosul primea la el pe oricine-i cerea sfatul.

Odată, unul dintre ucenicii din mănăstire l-a întrebat cum poate împăca postul aspru din schit cu pogorămintele mănăstirii, dictate mai ales de întâlnirea cu mirenii. Sfântul a răspuns din Epistola către Filipeni a Sfântului apostol Pavel: „...întru toate m-am învăţat să fiu şi sătul şi flămând, şi în belşug şi în lipsă” (Filipeni 4, 12).

Chilia lui era cu desăvârşire goală. N-avea decât un analog şi o strană, iar în loc de pat avea doar o pătură aspră, întinsă pe jos. ***Nenăzuind spre nimic pământesc, îşi dedica tot timpul rugăciunii, smerindu-se şi mustrându-se pe sine, ceea ce îl făcea plăcut în faţa lui Dumnezeu***, dar îl evidenţia şi în faţa celorlalţi monahi, care îi purtau un respect deosebit.

Aproape de sfârşitul său pământesc

În anul în care a părăsit lumea noastră trecătoare, el a văzut în biserică, în Sâmbăta Mare, nişte monahi necunoscuţi, ale căror chipuri străluceau puternic, într-un mod pe care Sfântul Antipa nu-l putea descrie, pentru că nu-l mai întâlnise. ***În toamna acelui an, pe când se ruga, icoana Maicii Domnului a plecat singură de la locul ei şi i s-a aşezat pe piept, în timp ce celelalte au căzut jos. Bătrânul a aşezat***

icoana la locul ei, această întâmplare minunată a destăinuit-o doar cu trei zile înainte de sfârşitul său pământesc şi numai unuia dintre cei mai apropiaţi ucenici ai săi.

Măsura duhovnicească la care a ajuns Sfântul Antipa reiese nu numai din cele petrecute până în momentul descris mai sus, ci şi din următorul: ***aflat pe patul de moarte, cu două zile înainte de sfârşitul său, înconjurat de cei apropiaţi, călugări şi laici deopotrivă, a cunoscut cu duhul că un frate de mănăstire, ţăran bătrân, cuprins de apoplexie a căzut mort în biserica mănăstirii, aflată la 5 km depărtare. Acest lucru a fost adeverit mai târziu de un monah care tocmai ajunsese în schit.***

În data de 10 ianuarie 1882, la vârsta de 66 de ani, iubitorul pustiei şi odrasla României, părintele Antipa, s-a mutat la cele veşnice.

Încheiere

Iată viaţa impresionantă a Sfântului Antipa, care, alături de părinţii Nifon şi Nectarie, poate fi considerat ctitorul Schitului Athonit Prodromu din Sfântul Munte Athos, unde mulţi monahi şi mireni, români sau de alte naţionalităţi, şi-au găsit mântuirea.

Prin viaţa sa, părintele Antipa a dovedit că omul sfinţeşte locul şi a confirmat valoarea universală a ortodoxiei, diversitatea în unitate, cum spunea un gânditor rus (*6 "Catolicismul reprezintă o unitate fără libertate, protestantismul o libertate fără unitate, iar Ortodoxia o unitate şi o libertate în dragoste." Alexei Homiakov*). ***Dumnezeu este acelaşi peste tot şi ascultă rugăciunea noastră oriunde ne-am afla.*** Postul, credinţa nestrămutată în Maica Domnului şi nu în ultimul rând rugăciunea, au fost armele de care s-a folosit Sfântul Antipa pentru a birui ispitele de multe feluri, de la oameni sau de la draci, unelte cu care şi-a „croit” drum prin deşisul ispitelor vieţii pământeşti.

Dintre tot ce putem oferi lui Dumnezeu, numai dragostea nu poate fi echivalată. O spune Sfântul apostol Pavel în binecunoscutul capitol 13 al Epistolei către Corinteni: „De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Şi de aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare,

dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.

Cât despre proorocii - se vor desfiinţa; darul limbilor va înceta; ştiinţa se va sfârşi; [...] ***Şi acum rămân acestea trei: credinţa, nădejdea, dragostea. Iar mai mare decât acestea este dragostea."***

Ori, părintele Antipa a dat dovadă de dragoste nefăţarnică, profundă, autentică. A dat dovadă de dragoste când a luat jugul lui Hristos, când a fugit de acasă pentru a se călugări, când a fost rânduit iconom şi în general, în toată viaţa sa duhovnicească - dragoste faţă de rugăciune, dragoste faţă de împlinirea poruncilor, dragoste faţă de Dumnezeu şi de aproapele, dragoste pentru tot lucrul bun. Iar Dumnezeu i-a răsplătit înmiit dragostea, rânduindu-l cu moaşte plăcut mirositoare.

Sfântul Antipa a semănat dragoste şi a cules veşnicia în Iubirea Absolută; a dat voinţă şi a luat putere, a renunţat la plăcerile egoiste şi trecătoare, iar acum se bucură de dumnezeiasca slavă şi se desfătează de glasurile îngerilor, cu care aduce laudă lui Dumnezeu în Ceruri. Rugăciunea nu este din această lume, iar prin rugăciune, Sfântul Antipa s-a mutat, treptat, în lumea de dincolo. Întâi s-a mutat cu gândul şi cu dorirea, iar apoi sufletul său a moştenit viaţa veşnică.

În urma sa, pe locurile natale, s-a ridicat o mică aşezare dedicată lui, a cărui stareţ, este părintele Pahomie, originar din Comăneşti, vieţuitor şi el pentru un timp în Sfântul Munte. ***Acesta, cu ajutorul unor binecredincioşi din Bucureşti a reuşit să îmbrace cu argint crucea de călugărie a Sfântului, adusă de călugării ruşi, oferindu-i cinstirea cuvenită.*** Această cruce a rămas la diferite persoane până când sfântul a rânduit să se înfiinţeze acest schit unde să fie oferită spre închinare.

****

Un preot de mir, în posesia căruia s-a aflat pentru o bucată de timp, a mărturisit că luând-o la el cu ocazia diferitelor procesiuni, a adus multă alinare celor de faţă.

****

Există chiar şi cazul fericit al unei femei dintr-un sat apropiat, care a fost vindecată de o ceaţă pe ochi după ce s-a rugat sfântului şi s-a atins de această cruce.

De asemenea, părintele Pahomie mărturiseşte că a simţit de la bun început prezenţa Sfântului pe acele meleaguri şi nădăjduieşte că, în viitor, zona se va umple mai ales de monahi iubitori de nevoinţă, asemeni cuviosului Antipa, sau măcar de oameni simpli, care să treacă pragul mănăstirii pentru a înălţa un cuvânt de laudă către Dumnezeu, cel minunat întru Sfinţii Săi.

Cu siguranţă, Sfântul Antipa de la Calapodeşti este un sfânt al neamului românesc a cărui cinstire trebuie să sporească, mai ales în zonele învecinate: Bacău, Adjud, Bârlad, ai căror binecredincioşi locuitori sunt datori să cunoască sfântul de lângă ei.

(Articol scris de monahul Iustin şi publicat în numărul pe decembrie 2009 al revistei ROST)

Sfântul Antipa de la Calapodeşti - Sfintele moaşte

Bucură-te, Sfinte părinte Antipa, iubitorule de pustnicie!